Roel de Jong

CoolMickey

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

I

Voor het donker van de Onbekende Wereld zette Mark RaggingRat aan de grond. Ik liet Titan22 naast hem landen. Een muur van duisternis rees voor ons op. Ik kon geen spatje licht ontdekken.

‹Klaar, Tho?› chatte Mark.

Mijn power stond op maximum. Mijn radar draaide rond. Ik had een voorraadje munitie bij me.

‹Go, go, go!› chatte ik, met zesentwintig uitroeptekens.

‹Xenon 7, here we come!› chatte Mark, met achtendertig uitroeptekens.

Ik maakte me breder in mijn stoel en drukte mijn voeten op de vloer.

Tot het uiterste gespannen vlogen we het donker in. Mark voorop en ik achter hem aan. Mijn vinger aan de trekker van mijn boordkanon. Geconcentreerd tot in de puntjes van mijn haren. Klaar om te vuren.

Mark hield zijn snelheid laag, dus ik ook. Onder de tien knopen. Volgens mijn radar was er geen vijand in de buurt, maar toch: ze konden zomaar opduiken. Dan vielen we samen aan, snel en meedogenloos. Nog sneller! Als je te sloom was, werd je geraakt. Dan konden ze je aan flarden schieten en moest je opnieuw beginnen.

De lampen van onze schepen dreven het donker voor

ons uit, er kwam schemerlicht voor in de plaats. Beschaduwde stukken steen verschenen plotseling. Meteorieten, die ik moest ontwijken. Een botsing zou me 10G power kosten. Toen het me gelukt was, riep ik zachtjes 'yes!'

We vlogen over een dode, pikzwarte planeet, met een ring van grijzig ruimtestof. Een paar seconden later schoof een reusachtig grote, ijzerkleurige asteroïde voor ons langs.

De cijfers van mijn afstandsmeter cirkelden. Van 10 naar 11, van 11 naar 12, van 12 naar 13K. 13.000 lichtjaren! Voor het eerst waren we zo ontzettend ver van Xenon 1 verwijderd. In mijn eentje had ik het nooit gedurfd, maar Mark was bij me. Hij kon steengoed vechten.

'Je bent diep in de Onbekende Wereld, Titan22. Als je nu wordt geraakt, kan dat je dood betekenen,' waarschuwde de metalig klinkende stem van Xenin-Ru.

‹Ru zegt dat ik dood kan gaan,› chatte ik. Ik zette er een smiley achter.

‹Is het weer zover?› chatte Mark.

‹Ik luister er al niet meer naar.›

‹Nu zegt hij het ook bij mij.›

We waren gevaarlijk bezig, maar lekker spannend was het wel. Mark zat al op level 98, ik al bijna op 96. Samen waren we onverslaanbaar. Totdat er echte hoge levels kwamen of leden van een clan die allemaal tegelijk begonnen te schieten. Dan konden we Xenon 7 wel vergeten.

Heel in de verte, in het schemerdonker achter de rechter patrijspoort van mijn ruimteschip, doemde een vage en kleurloze bol op.

‹Dat is hem,› chatte Mark.

‹Hoe ver nog?› chatte ik.

‹Eitje.›

‹Lol!›

‹Lol!›

Ik checkte opnieuw mijn radar. Niemand in de buurt, alleen een paar wazige stipjes. Ik kon hun levels nog niet zien.

Xenon 7 kwam dichterbij, werd groter, alsmaar groter. Na een landing waren we veilig en kregen we een paar duizend levelpoints. Maar nu, in de Onbekende Wereld, tussen de planeten in, vochten de spelers tegen elkaar en killden we, als we de kans kregen.

Ik vond dat we te langzaam vlogen en daardoor gemakkelijk te raken waren.

‹Zullen we harder?› stelde ik voor.

‹Oké,› chatte Mark.

Mark voerde zijn snelheid op, tot het maximum. Hij zette een flauwe bocht naar rechts in. Ik liet mijn schip hetzelfde doen. Ik bulderde vooruit. Met vlammen uit mijn uitlaatpijpen. Alles in mijn cockpit trilde.

Xenon 7 kreeg meer kleur. Hij was waanzinnig mooi. Een helderblauw meer lag als een spiegel op het oppervlak. In allerlei tinten groen strekten weilanden zich uit. Bergen rezen op, met bossen op de flanken en sneeuw op hoge toppen. Ik zag ontzettend veel hangars, een drukke stad vol wolkenkrabbers. Xenon 7 was rijk, het stikte er van rhodium en kobalt.

‹Gaaf!› chatte ik.

‹Jaaaa,› chatte Mark.

‹Wat doen we? Landen?›

‹Of wil je nog ff knokken?›

Mark had er zin in. Als je een andere speler inmaakte, kreeg je de spullen die hij bij zich had en scoorde je een bende levelpoints.

‹Oké!› chatte ik.

‹Xenon 7 is dichtbij.›

Een knal maakte me doof. Mijn oren gingen suizen. Iets stootte me uit mijn baan. Het werd donker in mijn cockpit. Mijn level dook omlaag, van 96 naar 66. Ik was geraakt met 30G's en kreeg compleet de zenuwen.

‹Een aanval!› Ik schreeuwde tegen mijn monitor, alsof Mark me kon horen. Er naderde een schip. Ik schakelde mijn schild in. Voor een tijdje was ik veilig.

‹'t Is Stijn!› chatte Mark.

‹Nee hè!› chatte ik.

Stijn was van de Mysticclan. Dat konden we niet gebruiken. Snel checkte ik mijn schild. Ik had nog dertig seconden.

‹Wat doen we?› chatte ik.

‹Nu is hij nog alleen. Zullen we met hem vechten?›

‹En als de rest dan komt?›

‹Dan vluchten we naar Xenon 7.›

We zwenkten allebei een kant uit, Mark naar rechts en ik naar links. Ik gooide mijn schip in een haarspeldbocht, vol gas, en richtte de lopen van mijn boordkanon. Ik loste een schot van 20G's en vuurde een powershot van 60 af.

Stijn kreeg een dreun van 30. Mark gaf er een van 40. Ik stuiterde in mijn stoel en schreeuwde keihard 'yes!'

Stijn schakelde zijn schild in. Ik wilde het doorboren en vuurde weer, met 40. Mijn schot had geen effect.

Stijn was sterk, al ver over de 100. Hij vloog in een schip van lithium. En hij was snel, vocht keihard terug. Haast niemand kon hem aan. Ik vroeg me af waar we mee bezig waren.

De dertig seconden vlogen voorbij. Mijn schild gaf geen bescherming meer. Stijn raakte me met 50. Mijn level dook omlaag. Nog één keer en hij killde me.

Mark deelde een dreun van 40 uit. Ik twijfelde, ik wist dat ik moest vluchten, maar Stijn lag haast in puin en ik wilde Mark graag helpen. Als een blinde en zonder verder na te denken, schoot ik mijn magazijnen leeg.

Plotseling loste Stijns schip in een lichtflits op. De knal van de explosie! Ik kon het niet geloven. Mark en ik hadden gewonnen.

Ik kreeg geen tijd om blij te zijn. Een andere speler schoot op me. Hij raakte me met 20. Mijn schip begon te schudden, alsof een reus het vastgreep en als een rammelaar gebruikte. Mijn schild was leeg, mijn kogels op en mijn vijand kwam er met een rotgang aan.

‹Ik ben weg!› tikte ik in.

Ik vluchtte naar Xenon 7, maar ik was traag doordat ik nog maar 6G's over had. Ik draaide me op mijn kant zodat ik een kleiner doelwit werd. Zelfs een lullig en slap schotje zou ik niet meer overleven.

Mark had nog power over. Hij leidde de speler af. Ik sukkelde vooruit. Mark bleef me steeds weer helpen. Ik beet mijn tanden stuk van spanning.

Eindelijk konden we veilig landen.

‹Die tweede was Sander,› chatte Mark, ‹en Joost zag ik ook.›

‹Ze helpen elkaar altijd.›

Ik zat nog steeds te shaken. Ik hoorde mamma 'Thomas' roepen, en schreeuwde dat ik kwam.

‹Ik zie je zo. Moet eten,› chatte ik. ‹Heb je zijn spullen?›

‹Er zit een lordzwaard bij!›

‹Echt? Geloof ik niet.›

‹Geen geintje!› chatte Mark, met honderd uitroeptekens.

‹Dat is hartstikke veel waard, man!›

‹Het glimt, alsof het licht uitstraalt.›
‹Gaaf. Te gaaf!›
‹We verdelen alles later wel.›
Mamma riep me nog een keer: 'Thomas!'
Ik schreeuwde dat ik kwam.
‹Nu moet ik weg,› chatte ik.
‹Oké. Ik zie je straks op school. Doei, Tho, CU.›
‹CU!›

We hadden het maar net gehaald. Mark en ik vochten wel vaker met andere spelers. Op de Xenons, waar je niet dood kon gaan en je je spullen niet verloor, maar ook in de Onbekende Wereld. Daar was het spannender en kreeg je veel meer levelpoints. Nu hadden we Stijn verslagen. Ik vond het super, nog nooit hadden we gewonnen van zo'n sterke speler. En tegelijk was het raar. Nog niet zo lang geleden ging ik met Stijn om. Hij had me geholpen toen ik met PlanetLords begon.

Mamma riep alweer. Ik denderde de trap af en zorgde dat ik beneden kwam.